

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: L. N. H. N.
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované v řízení vedeném žalovanou pod sp. zn. MV-175174/SO-2020,

takto:

- I. Žalovaná je povinna ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. MV-175174/SO-2020 o odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 1. 10. 2020, č. j. OAM-40017-42/ZM-2019, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty.
- II. Žalovaná je povinna do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci náhradu nákladů v řízení ve výši 14 342 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle § 79 s. ř. s. domáhal ochrany proti nečinnosti žalované v odvolacím správním řízení vedeném žalovanou pod sp. zn. MV-175174/SO-2020, jehož předmětem je odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 1. 10. 2020, č. j. OAM-40017-42/ZM-2019 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 25. 6. 2019 o vydání zaměstnanecké karty.
2. Žalobce podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 6. 1. 2021, č. j. MV-175174-7/SO-2020 (dále také jako „*napadené rozhodnutí žalované*“), zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.
3. K žalobě žalobce bylo napadené rozhodnutí žalované rozsudkem zdejšího soudu ze dne 9. 9. 2021, č. j. 57 A 16/2021-52 (dále také jako „*zrušující rozsudek*“), zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Zrušující rozsudek nabyl právní moci dne 10. 9. 2021. Proti zrušujícímu rozsudku žalovaná podala dne 16. 9. 2021 kasační stížnost, o níž prozatím Nejvyšší správní soud řízení v řízení vedeném pod sp. zn. 7 Azs 277/2021 nerozhodl.
4. Žalovaná odvolací řízení usnesením ze dne 29. 11. 2021, č. j. MV-175174-18/SO-2020 (dále také jako „*usnesení o přerušení řízení*“), přerušila dle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení do doby pravomocného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v řízení o kasační stížnosti vedeném pod sp. zn. 7 Azs 277/2021. Usnesení o přerušení řízení napadl žalobce odvoláním, které ministr vnitra rozhodnutím ze dne 27. 12. 2021, č. j. MV-175174-20/SO-2020, zamítl.
5. Žalobce podal dne 19. 11. 2021 ministru vnitra žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti žalované ve smyslu § 80 odst. 3 in fine správního řádu. Rozhodnutím ze dne 3. 1. 2022, č. j. MV-175174-22/SO-2020, ministr vnitra žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti vzhledem k usnesení o přerušení řízení nevyhověl.

II.

Žaloba

6. Žalobce žalobu, podanou zdejšímu soudu dne 21. 12. 2021, odůvodnil tak, že zrušujícím rozsudkem bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 6. 1. 2021, č. j. MV-175174-7/SO-2020, a věc byla žalované vrácena k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že žalovanou nebylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí, podal žalobce dne 19. 11. 2021 žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Ke dni podání žaloby nebylo o této žádosti rozhodnuto. Lhůta pro vydání rozhodnutí marně uplynula.
7. Žalobce proto navrhl, aby soud rozsudkem uložil žalované povinnost vydat do patnácti dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí ve věci odvolání žalobce, které žalovaná vede pod sp. zn. MV-175174/SO-2020.

III.

Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že rozhodovací praxe správních soudů není v řízeních o žalobách žadatelů, kteří podali žádost o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), na Velvyslanectví České republiky v Hanoji, v jejichž věci byly posuzovány totožné utajované informace, konzistentní (v této souvislosti žalovaná odkázala na některé rozsudky soudů rozhodujících ve správním soudnictví). S ohledem na nejednotnost této rozhodovací praxe žalovaná podala proti zrušujícímu rozsudku zdejšího soudu kasační stížnost, o níž vede Nejvyšší správní soud řízení pod sp. zn. 7 Azs 277/2021. Dle žalované je řízení o podané kasační stížnosti předběžnou otázkou, která má bezprostřední vliv na rozhodnutí o odvolání žalobce a dalších žadatelů. Žalovaná dále uvedla, že ve věci nemůže vydat nové rozhodnutí, aniž by vzniklo riziko možného odpadnutí předmětu řízení o žalobě, resp. kasační stížnosti. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2021, č. j. 4 Ads 312/2020-39, a ze dne 3. 6. 2021, č. j. 4 Azs 327/2020-44. Žalovaná též uvedla, že v případě vydání nového rozhodnutí by bylo zásadním způsobem ovlivněno právo na rovnost zbraní účastníků soudního řízení správního.
9. Žalovaná rovněž uvedla, že dne 29. 11. 2021 usnesením č. j. MV-175174-18/SO-2020 přerušila řízení o odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí do doby pravomocného skončení řízení vedeného Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 7 Azs 277/2021. Přerušení řízení bylo dle žalované jedinou možností, jak přerušit běh lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci, neboť žalovaná nemůže ovlivnit délku řízení před kasačním soudem. Usnesení o přerušení řízení pak bylo potvrzeno rozhodnutím ministra vnitra ze dne 27. 12. 2021, č. j. MV-175174-20/SO-2020, jenž nabylo právní moci dne 3. 1. 2022. Dále žalovaná uvedla, že žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti nebylo usnesením ministra vnitra ze dne 3. 1. 2022, č. j. MV-175174-22/SO-2020, vyhověno.
10. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

IV.

Replika žalobce

11. V replice žalobce uvedl, že usnesení o přerušení odvolacího řízení je nezákonné, a proto nemá vliv na nečinnost žalované. Řízení o kasační stížnosti žalované totiž není řízením o předběžné otázce ve smyslu § 57 odst. 1 správního řádu. Řízení o kasační stížnosti žalobkyně není řízením, k němuž by žalovaná dala podnět ve smyslu § 57 odst. 1 písm. a) správního řádu, nýbrž bylo zahájeno na základě opravného prostředku podaného žalovanou proti zrušujícímu rozsudku. Na základě § 57 odst. 2 správního řádu žalobce dovodil, že *podnět* je úkonem, na jehož základě nemusí dojít k zahájení řízení. Žalobce dále uvedl, že žalovaná je vázána zrušujícím rozsudkem, přičemž podané kasační stížnosti nebyl Nejvyšším správním soudem přiznán odkladný účinek. Nezákonným přerušením řízení žalovaná nemůže obcházet závazný právní názor zdejšího soudu formulovaný ve zrušujícím rozsudku.

V.

Posouzení věci soudem

12. Vzhledem k tomu, že oba účastníci s takovým postupem vyjádřili souhlas (žalobce v podání ze dne 6. 1. 2022, žalovaná ve vyjádření k žalobě), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

13. V souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, kdy vycházel z obsahu předloženého správního spisu, shrnutého v odst. I odůvodnění tohoto rozsudku, a podání účastníků, shrnutých v odst. II, III a IV odůvodnění tohoto rozsudku.
14. Soud předesílá, že podmínka stanovená v § 80 odst. 1 s. ř. s. v podobě zachování lhůty pro podání žaloby byla splněna, neboť žaloba byla podána dne 21. 12. 2021 a zrušující rozsudek nabyl právní moci dne 10. 9. 2021. Žalované tak začala plynout lhůta k vydání rozhodnutí o žalobcově odvolání dne 10. 9. 2021, kdy nabyl právní moci zrušující rozsudek (viz níže), a proto ke dni podání žaloby nemohla marně uplynout roční lhůta stanovená v § 80 odst. 1 s. ř. s.
15. Žalobce v souladu s § 79 odst. 1 s. ř. s. též bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, neboť podal dne 19. 11. 2021 ministru vnitra žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti žalované podle § 80 odst. 3 in fine správního řádu, přičemž ministr vnitra o této žádosti ve lhůtě třiceti dnů od jejího podání nerozhodl. Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 9 Ans 8/2009-149, či ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1 Azs 200/2020-31, publ. pod č. 4086/2020 Sb. NSS, bod 17, či rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015-59, publ. pod č. 3409/2016 Sb. NSS, bod 20), procesní prostředek ochrany adresáta veřejné správy před nečinností správního orgánu, v projednávané věci tedy žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 3 in fine správního řádu, je bezvýsledně vyčerpán i tehdy, pokud příslušný správní orgán o této žádosti nerozhodne do třiceti dnů ode dne jejího podání. Lhůta třiceti dnů pro rozhodnutí o žádosti žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti tedy uplynula dne 20. 12. 2021 [její konec připadl na 19. 12. 2021, nicméně s ohledem na to, že tímto dnem byla neděle, posunul se konec této lhůty v souladu s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu na nejbližší příští pracovní den, tedy na pondělí 20. 12. 2021]. Pokud tedy žalobce podal žalobu dne 21. 12. 2021, podal ji v souladu s § 79 odst. 1 s. ř. s. po bezvýsledném vyčerpání prostředku jeho ochrany proti nečinnosti žalované, který stanovil správní řád jako procesní předpis platný pro odvolací řízení ve věci žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty ve smyslu § 80 odst. 3 in fine správního řádu. Pro úplnost soud dodává, že následné usnesení ministra vnitra ze dne 3. 1. 2022, č. j. MV-175174-22/SO-2020, jímž nebylo vyhověno žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti žalované, nemělo na splnění povinnosti žalobce dle § 79 odst. 1 s. ř. s. žádný vliv.
16. Procesní podmínky věcného projednání žalobcovy žaloby tedy byly splněny. Jedinou spornou otázkou tak bylo, zda je či není žalovaná nečinná v řízení o odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí, když napadené rozhodnutí žalované bylo zrušujícím rozsudkem zrušeno.
17. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, publ. pod č. 1255/2007 Sb. NSS, platí, že zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. Tento právní názor je v judikatuře Nejvyššího správního soudu stále zastáván – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2021, č. j. 5 As 108/2021-61, bod 28, ve věcech pobytu cizinců pak např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015-41, bod 14.

Z toho vyplývá pro věc první klíčový závěr: Podání kasační stížnosti proti zrušovacímu rozsudku správního soudu nemá žádný vliv na běh lhůty správního orgánu k vydání rozhodnutí.

18. Pokud jde o obavu žalované z možného odpadnutí předmětu řízení o žalobě příp. kasační stížnosti, uvádí k tomu soud následující. Zrušující rozsudek je pro správní orgány závazný do okamžiku, než bude případně Nejvyšším správním soudem ke kasační stížnosti žalované zrušen. Bez ohledu na to, zda meritorně rozhodne žalovaná, nebo věc vrátí prvoinstančnímu orgánu, aby případně meritorně rozhodl, bude výsledek po procesní stránce stejný – jeho výsledkem bude nové konečné rozhodnutí, které za splnění stanovených procesních podmínek bude moci žalobce napadnout správní žalobou. Dokud o kasační stížnosti žalované Nejvyšší správní soud nerozhodne (nebo jí nepřizná odkladný účinek), není stav popsáný v předchozí větě žádnou procesní obtíží. Pokud bude kasační stížnost žalované Nejvyšším správním soudem zamítnuta, též nevzniká žádný procesní problém. V případě, že by výsledkem řízení o kasační stížnosti žalované bylo zrušení zrušujícího rozsudku, došlo by k tomu, že by vedle sebe stálo závazné původní napadené rozhodnutí žalované a konečné rozhodnutí v řízení, které je předmětem nynější žaloby žalobce nebo na něj bude navazovat. Takto vzniklá procesní situace je však řešitelná: Podle právní věty výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015-41, platí, že jsou-li v téže věci vydána dvě správní rozhodnutí v důsledku kasace pravomocného zrušujícího rozsudku krajského soudu Nejvyšším správním soudem, může správní orgán zrušit později vydané správní rozhodnutí v přezkumném řízení pro rozpor s právním principem non bis in idem, popřípadě s § 48 odst. 2 správního řádu, příp. ze stejných důvodů může později vydané správní rozhodnutí zrušit také soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.
19. Lze shrnout, že v případě zrušení zrušujícího rozsudku Nejvyšším správním soudem vydáním správního rozhodnutí po zrušujícím rozsudku nemůže odpadnout předmět řízení o kasační stížnosti žalované, ani řízení o žalobě žalobce proti napadenému rozhodnutí žalované. Mířila-li žalovaná svou argumentací k § 102 odst. 9 správního řádu, pak jeho aplikaci v obdobných věcech Nejvyšší správní soud vyloučil v bodě 25 citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 Azs 307/2015-41. Jinými slovy, správními orgány následně vydané rozhodnutí v důsledku zrušujícího rozsudku není novým rozhodnutím podle § 101 správního řádu a jeho vydáním nemůže odpadnout předmět ani řízení, které vyústilo ve vydání zrušujícího rozsudku, ani řízení o kasační stížnosti žalované.
20. Žalovanou zmíněné usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2021, č. j. 4 Ads 312/2020-39, neřešilo procesní situaci, jíž se žalovaná dovolává. V tamní věci šlo o zrušení (nahrazení či změnu) správního rozhodnutí v rámci správního řízení (konkrétně vydání nového rozhodnutí – viz bod 3 uvedeného usnesení). Jinými slovy, správní rozhodnutí, jehož zákonnost byla napadena v soudním řízení správním, bylo v rámci správního procesu zrušeno, aniž by k tomu podle odůvodnění zmíněného usnesení došlo v důsledku zrušovacího soudního rozsudku. Tato procesní situace nemá s posuzovanou věcí nic společného – zde má žalovaná vydat rozhodnutí proto, že její původní rozhodnutí (napadené rozhodnutí žalované) bylo zrušeno zrušujícím rozsudkem.
21. Pokud jde o usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2021, č. j. 4 Azs 327/2020-44, na nějž též žalovaná odkazovala, i zde se jednalo o zrušení správního rozhodnutí, které bylo předmětem soudního řízení správního, v rámci správního řízení, do něhož nebylo

soudní mocí nijak zasaženo – viz bod 5 uvedeného usnesení. V tamní věci správní soud odmítl žalobu a věc postoupil odvolacímu správnímu orgánu, aby žalobu projednal jako odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, které žalobce v souladu s nesprávným poučením prvoinstančního orgánu napadl správní žalobou. Správní soud tedy žádné správní rozhodnutí nezrušil ani žádnému správnímu orgánu neuložil, aby jej zrušil. Šlo tedy o procesní situaci odlišnou od nyní posuzované věci.

22. V této souvislosti zdejší soud odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, č. j. 5 Azs 254/2020 – 101, kde kasační soud pregnantně vysvětlil procesní situaci účastníků ve věcech s obdobnými právními otázkami v různých řízeních před Nejvyšším správním soudem. V bodě 11 uvedeného usnesení Nejvyšší správní soud vyložil, že pokud odvolací správní orgán, vázán zrušovacím rozsudkem správního soudu, vydá další meritorní rozhodnutí, nejedná se o nerovné zacházení s účastníky, ale o „*důsledek kasační závaznosti právního názoru krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), obsaženého ve vykonatelném rozsudku*“. Proto postup žalovaného v souladu s takovým právním názorem správního soudu nemůže představovat porušení § 2 odst. 4 správního řádu přičitatelné žalovanému, a to ani v případě, že rozsudek krajského soudu bude posléze zrušen Nejvyšším správním soudem. V bodě 12 uvedeného usnesení Nejvyšší správní soud dodal, že v takovém případě vedle sebe může stát původní zamítavé rozhodnutí (zrušené, později shledané ze strany Nejvyššího správního soudu zákonným, a tudíž „obživlé“) a nové vyhovující rozhodnutí (vydané na základě rozsudku krajského soudu, který by byl zrušen).
23. Lze tak shrnout, že vydáním rozhodnutí, jehož se žalobce v tomto řízení domáhá, nemůže předmět řízení o kasační stížnosti ani předmět řízení, které vyústilo ve vydání zrušujícího rozsudku, odpadnout. Důvodem je fakt, že žalovaná je povinna žalované rozhodnutí vydat z důvodu zrušení předchozího napadeného rozhodnutí soudem. Soudu není zřejmé, jak by tím mohla být narušena rovnost zbraní, kdy žalovaná tuto svou argumentaci ve vyjádření k žalobě nijak nezpochybnila. Lze jen konstatovat, že vydáním nového rozhodnutí žalovanou by žalovaná splnila svou povinnost vydat nové rozhodnutí na základě závazného právního názoru zdejšího soudu prezentovaného v pravomocném zrušujícím rozsudku (srov. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
24. Pokud jde o počátek lhůty žalované k vydání rozhodnutí, vyšel soud při jeho určení z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, již musí respektovat. Ten ustáleně judikuje, že pokud je rozhodnutí správního orgánu zrušeno rozsudkem správního soudu v důsledku soudního přezkumu a věc je správnímu orgánu vrácena k novému projednání a rozhodnutí, „*[L]hůta pro vydání rozhodnutí (...) běží znovu ode dne právní moci zrušujícího rozsudku (příp. ode dne právní moci rozhodnutí o zamítnutí či odmítnutí kasační stížnosti proti tomuto zrušujícímu rozsudku, měla-li kasační stížnost odkladný účinek), přestože správní orgán nezahajuje nové správní řízení, ale pokračuje v řízení již zahájeném [srov. rozsudek ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009 - 82, ve vztahu ke lhůtě pro vydání rozhodnutí podle § 71 správního řádu a § 49 odst. 2 předchozího správního řádu (č. 71/1967 Sb.)].*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2013, č. j. 1 Ans 11/2013-51, bod 8; nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Ans 14/2012-35, bod 21). Z toho vyplývá pro věc druhý klíčový závěr: Lhůta správního orgánu k vydání rozhodnutí začíná běžet dnem právní moci rozsudku správního soudu, jímž bylo původní rozhodnutí správního orgánu zrušeno a věc byla správnímu orgánu vrácena k dalšímu řízení.
25. Třetí rozhodnou otázkou byla délka lhůty žalované pro vydání rozhodnutí o odvolání poté, co bylo napadené rozhodnutí žalované zrušeno zrušujícím rozsudkem. Podle § 169t

odst. 12 zákona o pobytu cizinců platí, že o odvolání proti rozhodnutí ministerstva podle tohoto zákona se rozhodne ve lhůtě do 60 dnů ode dne, kdy ministerstvo předá spis nebo jeho část se svým stanoviskem nadřízenému správnímu orgánu. V této souvislosti soud konstatuje, že i počátek obecné lhůty odvolacího správního orgánu k vydání rozhodnutí je podle § 90 odst. 6 věty druhé správního řádu vázán na předání spisu odvolacímu správnímu orgánu k rozhodnutí, když právě na tomto půdorysu Nejvyšší správní soud dovodil počátek běhu lhůty k vydání rozhodnutí po zrušení rozhodnutí odvolacího orgánu rozsudkem správního soudu z data právní moci zrušovacího rozsudku. Tudíž speciální úprava zákona o pobytu cizinců na východisku o počátku běhu lhůty nemá na druhý klíčový závěr uvedený v předchozím bodě vliv. Z toho vyplývá pro věc třetí klíčový závěr: Lhůta k vydání rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí ve věcech zákona o pobytu cizinců činí 60 dnů.

26. Aplikoval-li soud výše uvedené tři klíčové závěry na případ žalobce, dospěl k následujícímu závěru: Šedesátidenní lhůta žalované k vydání žalovaného rozhodnutí začala běžet dnem 10. 9. 2021, kdy nabyl právní moci zrušující rozsudek. Lhůta žalované k vydání žalovaného rozhodnutí tedy marně uplynula dnem 9. 11. 2021.
27. Žalovaná sice řízení přerušila usnesením o přerušení řízení, ale vydala ho až dne 29. 11. 2021. Proto soud neměl důvod zabývat se důvodností přerušení řízení. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012-20, publ. ve Sb. NSS pod č. 2871/2013, právní věta II in fine, nebo rozsudek ze dne 19. 8. 2020, č. j. 2 Azs 156/2020-37, bod 23) totiž přerušení správního řízení nemá žádný vliv na běh lhůty pro vydání rozhodnutí, pokud je správní řízení přerušeno až poté, kdy lhůta pro vydání rozhodnutí správního orgánu již uplynula - následné přerušení řízení tak nemá za následek obnovení lhůty pro rozhodnutí správního orgánu. V důsledku přerušení správního řízení po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí tak nemůže dojít k tomu, že lhůta pro vydání rozhodnutí v době přerušení řízení neběží. Jinými slovy, jednou uplynulá lhůta se v důsledku následného přerušení řízení nemůže zastavit a po odpadnutí překážky, pro niž bylo řízení přerušeno, opětovně rozběhnout, právě z toho důvodu, že před přerušením řízení již marně uplynula.
28. Lze dodat s odkazem na argumentaci obsaženou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2013, č. j. 5 Ans 4/2012-20, že na skončení lhůty k vydání rozhodnutí podle § 71 správního řádu je navázán počátek běhu procesní lhůty pro podání nečinnostní žaloby, jejíž zmeškání nelze prominout (srov. § 80 odst. 1 a 2 s. ř. s.). *„Počátek lhůty pro podání nečinnostní žaloby proto musí být pro účastníka správního řízení a potenciálního žalobce stanoven jednoznačně, tedy zejména tak, aby v situaci, kdy je nutno na základě dosavadního průběhu správního řízení dospět k závěru, že lhůta pro vydání rozhodnutí již uplynula, se mohl spolehnout na to, že nyní může během jednoho roku od uplynutí uvedené pořádkové lhůty - a za splnění ostatních procesních podmínek - skutečně podat nečinnostní žalobu.“* Z uvedených důvodů nelze připustit, aby se jednou uplynulá lhůta k vydání rozhodnutí v průběhu lhůty pro podání nečinnostní žaloby obnovila – v takovém případě by včas podaná nečinnostní žaloba musela být hodnocena jako předčasná pouze v důsledku takového následného obnovení lhůty k vydání rozhodnutí.
29. Soud tedy konstatuje, že přerušení řízení na základě usnesení o přerušení řízení nemělo vliv na závěr, že lhůta žalované k vydání rozhodnutí marně uplynula dnem 9. 11. 2021.
30. Ke zbylým námitkám, který byly součástí procesní obrany žalované, dodává soud následující. Soud výše vyložil, že vedené řízení o kasační stížnosti žalované, pokud kasační

stížnosti žalované nebyl přiznán Nejvyšším správním soudem odkladný účinek, nemá vliv na běh lhůty žalované k vydání rozhodnutí. Zda se v řízení o kasační stížnosti žalované řeší či neřeší předběžná otázka, nemusel soud posuzovat, protože žalovaná do uplynutí své lhůty k vydání rozhodnutí v souvislosti s řízením o kasační stížnosti řízení nepřerušila – následně přerušení řízení již běh lhůty k vydání rozhodnutí ovlivnit nemohlo, i bylo-li by důvodné.

31. Soud tak uzavírá, že jelikož je nečinnost objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsané lhůtě nedojde k vydání rozhodnutí, dospěl soud k závěru, že žalovaná je v době rozhodnutí soudu (srov. § 81 odst. 1 s. ř. s.) nečinná. Žalovaná totiž v šedesátidenní lhůtě od 10. 9. 2021, to jest do 9. 11. 2021, ve věci nevydala rozhodnutí a nevydala ho ani do doby rozhodnutí soudu.
32. Z výše uvedených důvodů soud výrokem I tohoto rozsudku uložil žalované v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. povinnost vydat rozhodnutí v řízení o odvolání žalobce a stanovil jí k tomu lhůtu 30 dnů, která se soudu jeví jako přiměřená. Délku lhůty stanovil soud vzhledem k dosavadní délce řízení o žádosti žalobce a jeho stádiu, přičemž soudem stanovená lhůta nepřesahuje nejdelší možnou lhůtu k vydání rozhodnutí v délce šedesáti dnů stanovenou v § 169t odst. 12 zákona o pobytu cizinců.

VI.

Náklady řízení

33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud výrokem II tohoto rozsudku podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nebyla v řízení úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalobci přiznal soud náhradu nákladu řízení v celkové výši 14 342 Kč. Tato částka sestává z odměny advokáta ve výši 12 342 Kč, kterou tvoří odměna za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby a repliky dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) advokátního tarifu], 3 paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a 21 % DPH ze součtu těchto částek ve výši 2 142 Kč. Dále jde o zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 2 000 Kč [položka 18 odst. 2 písm. d) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích]. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 in fine o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možností žalované tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. ledna 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu